

Jeg er enig med den ærede første Taler (Wille), naar han gjorde opmærksom paa, at det er en Hovedmangel ved Forslaget, at det ikke meddeeler det Alleringeste angaaende Planen for det hele Foretagende. Dette er af en saa stor finansiel Betydning og har desuden i mange andre Henseender en saa stor Vigtighed, at det forekommer mig, at Rigsbaagen ikke bør give Ministeriet den fulde Raadighed over det hele Arbejde, som § 7 forlanger. — Endelig skal jeg med Hensyn til § 8, hvori der er truffet nogle skarpere Bestemmelser for Behyggelsen af dette Terrain, end der gjælde indenfor Voldene, gjøre opmærksom paa, at disse Bestemmelser, hvis de fastholdes, vilde bevirke, at det Terrain, der saaledes indvindes, ikke vil kunne ventes at komme den Deel af Befolkningen, som allermest trænger til en Udvidelse af Byen, til Gode; thi skulle Gaderne gjøres bredere, og Grundene udlægges mere rigeligt, er det ikke sandsynligt — hvad ogsaa det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) gjorde opmærksom paa —, at den mindre formuende Befolkning, som trænger saa særdeles haardt til at faae lidt Nytte af Byens Udvidelse, virkelig vil faae nogen Fordeel deraf; det er ikke sandsynligt, at der paa kan bygges Huse, i hvilke den vil være istand til at leie sig ind. Det turde derfor vistnok fortjene Opmærksomhed, om man ikke burde lade Bestemmelserne for disse nye indvundne Grunde blive omrent de samme som de, der gjælde indenfor Voldene.

Wille: Saa snart en Forhandling har været saa længe som denne og allerede er saa langt fremrykket, og saasnart flere Medlemmer have havt Leilighed til at udtale sig i stor Udførlighed derom, er det vansteligst at tage Ordet, i Særdeleshed da jeg kan sige, at jeg er enig med de fleste af de tidligere Talere, navnlig paa et enkelt Punkt nær med det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ste Valgkreds (Wille) samt med de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Kimestad) og Aarhus Amts 1ste

Valgkreds (Winther). Derimod kan jeg ikke samstemme med Lovudkastet i det Punkt, som jeg nu skal nævne. Det synes, som om den ærede Minister har opgivet Hovedstadens forficatoriske Landforsvar for det Første. Vel har han idag sagt, at det kun er for den nærmeste Fremtid; men der staaer dog i Motiverne et Sted, nemlig hvor der er Tale om Christianshavns Befæstning: Naar det engang maatte blive bestemt . . . Dette „engang“ er mig ikke tilfredsstillende, og jeg tilstaaer, at det forekommer mig at indeholde noget Mistrystende, at man saaledes idetmindste slyder Sagen bort til dette „engang“. Jeg mener, at Hovedstaden er og bliver Landets Hjerte, og falder Hovedstaden, saa er Landet tabt med det Samme. Man har seet dette ved næsten alle tidligere og senere Krige. Det nyttede ikke Noget, naar Napoleon i 1813 proclamerede, at Hovedstaden var i Keiserens Hovedkvarter; nei, Hovedstaden gik tabt, og fra Keiserens Hovedkvarter formaaede den vældige Imperator hverken at frelse sin Throne eller sit Dynasti. Dersom Wien havde været en godt befæstet By, havde den sidste preussiske Fremtrængen derimod visselig havt meget mindre at bethyde ligeoverfor Udsigten til, at der udenfor Wiens Mure kunde være blevet leveret et Slag. Den ærede Minister yttrede ved Fremlæggelsen af dette Lovudkast, at det er Regjeringens Anskuelse, at Kjøbenhavn bør søge sit Forsvar i en vel udrustet og vel organiseret Hær, som kan forhindre en Vandgang, eller, naar en Saadan har fundet Sted, møde Fjenden i aaben Mark og slaae ham tilbage, og saa tillige i Flaaden og Søforterne. Ja, saasnart vi være istand til, og vi havde grundet Udsigt til og Forhaabning om virkelig at kunne opstille en Hærmagt, der ikke blot var istand til i de fleste Tilfælde at forhindre en Vandgang, men endogsaa at slaae den landende Fjende tilbage, saa vilde jeg give den ærede Minister Ret i, hvad han udtalte; men Befæstningsankæg ere og blive steds den Svages Tilflugt og Værn, og opgiver man dette Værn, stiller man sig